

Saša Skenderija

ČUDACI

Duboki i nedostupni u svojim mrakovima,
kapriciozno djetinjasti i nježni
kad pišemo jedni drugima,
dok razgovaramo o nekome od nas
ko nije tu.

S nekima sam odrastao,
druge, koje sam upoznao kao odrasle ljude,
nepogrešivo sam prepoznavao u njihovim foto-albumima
na grupnim školskim portretima.
Oduvijek su takvi.
Pamte svaki detalj svega što sam im ikada o sebi rekao,
ponekad i ono što sam prešutio.
Uvijek se tako neko od njih nađe da me podsjeti
na važne stvari o sebi samom
kad potonem ili se vinem previsoko
u svom tričavom egzistencijalnom deliriju.

Neki su već bili skoro digli ruke od sebe samih
i od mene: urušavali smo se i rasli u vlastita ludila
povlačeći i podižući jedan drugog za sobom
kao magnet čeličnu strugotinu,
kao češalj rastrgane papiriće.

Ljudi
koje volim,
raštrkani po meridijanima
i vlastitim ponorima,
među monstrumima normalnosti.